

Φῶς ἴλαρό γαλανίζει τὰ ἑπαυράνια. ...
Γίγαντες μπρούτζινοι
μικραίνουν τίς καρδιές τους.

Λευκάζουν οἱ κερασιές
φορτωμένες τὸ βάρος τῆς ἀθωότητας.

Στοὺς γιालοὺς καὶ τὰ ρουμάνια
ἴσκιοι, κλαριά καὶ νεροπούλια
παιζογελάνε μὲ τὸ νόστο.

Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τῶν παιδιῶν.

Ἑλένη Βακαλό

Ἔχω καταλάβει πῶς σ' ὄλη μου τῆ δουλειὰ δὲν ἔκανα τίποτα
ἄλλο παρὰ νὰ ζητῶ τὴν παιδική μας γλώσσα. Ἕνας στίχος μου
τώρα κατάφερα καὶ τὸ λέει:

Ἄκους; Παιδική γλώσσα ποὺ ἔχομε ὄλοι μας, αὐτὴν σοῦ μιλῶ.

Καὶ ζητοῦσα αὐτὸ τὸ πράγμα γιατί ἐκεῖ ἡ γλώσσα εἶναι ἴδια
πράγμα καὶ εἶναι, τὸ πράγμα, λέξη - πράγμα = 1, μαγι-
κά, ἐπικλητικά, ἀνακλητικά (βαφτίσι - ἀνάστασι) (ἐνδιάμεσος
ὁ θάνατος).

Γιάννης Βαρβέρης

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

Κάλεσμα σὲ μὰ νοσταλγική ἐνατένιση, ἀλλὰ καὶ σὲ δροσερὴ ἀ-
νάκαμψη τῆς ψυχῆς, τὸ παιδικὸ πορτραῖτο. Τὸ πορτραῖτο αὐτό:
ἡ ὥρα τῆς μόνης θεατῆς λευκότητας, τὸ ἀνθρώπινο θάμπος, αὐ-
τὴ ἴσως ἡ ἀφή τῆς σοφίας, ὅπου ἡ ζωὴ, ἔτσι ἀσύνειδη καὶ ἄ-
δολη, εἶναι ζωὴ κι' ὄχι πεπρωμένο.

Δίνω, μ' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ, τὸ λόγο στὴ λεπταίσθητη συγγίνη-
ση τοῦ γάλλου poète—chansonnier, Ζὰκ Μπρέλ, μὲ φροντίδα
ὅσο καὶ φόβο νὰ μὴν τὴν προδώσω μὲ τὸ ἐλληνικὸ ἔνδυμα:

Ἕνα παιδί μᾶς ξεκρεμάει τ' ὄνειρο
Τὸ παίρνει ἀνάμεσα στὰ χεῖλη